

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.13/2013/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év január 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt **a vádlott** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2013. január 16. napján kihirdetett 41(I.)Kb.26/2013/7. számú ítéletét **helybenhagyja.**

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2013. január 16. napján kihirdetett 41(I.)Kb.26/2013/7. számú ítéletével a vádlottat a Btk. 171. § (1) bekezdésébe ütköző foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt 140 napi tétel, napi tételenként 2.500 forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, továbbá a pénzbüntetés megfizetésére 14 hónapi részletfizetést engedélyezett. A vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelen lévő katonai ügyész három napi gondolkodási időt követően az ítéletet tudomásul vette.

A vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést. A védő mellékelte fellebbezésének írásbeli indokolását, melyben jogorvoslati nyilatkozatát továbbra is fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés d./ pontjában írt okból megalapozatlan. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a bizonyítási indítványoknak, és a tárgyalásán nem hallgatta meg az eljáró igazságügyi orvosszakértőket. Véleménye szerint a tényállás megnyugtató tisztázása érdekében ez mindenképpen indokolt lett volna. Kifejtette továbbá, hogy az ítélet tényállásából nem lehet egyértelműen következtetni védenca bűnösségére, illetve arra, hogy az ő magatartása alapján alakult volna ki a sértettet fenyegető veszélyhelyzet. Ezért elsősorban védenca bizonyítékok hiányában történő felmentését, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.118/2013/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, megalapozott tényállást állapított meg, amely felülbírálatra alkalmas. Nem látott lehetőséget a mérlegelésen alapuló megalapozott tényállás megváltoztatására. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlott cselekményét, és méltányos jogkövetkezményt alkalmazott vele szemben, amikor pénzbüntetésre ítélte. Ezért sem a vádlott felmentésére, sem pedig büntetésének enyhítésére nem látott lehetőséget.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője perbeszédében fellebbezését és annak írásbeli indokolását továbbra is fenntartotta. Egyetértett azzal, hogy védence felelőssége nem állapítható meg a sértett maradandó fogyatékoságának bekövetkezése miatt, azonban álláspontja szerint nem bizonyítható az sem, hogy büntetőjogi felelősség terhelné az ügygel összefüggésben. Kifejtette, hogy amennyiben a sértett nem veszíti el a lábát, e sajnálatos következmény nélkül valószínűleg büntetőeljárás sem indult volna védencével szemben. Véleménye szerint a kialakult vészhelyzet sem róható bizonyíthatóan védence terhére. Mindezek alapján elsődlegesen a vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentését indítványozta. Amennyiben a másodfokú bíróság felmentésre vonatkozó indítványát nem osztaná, eddigi kiváló szolgálat teljesítésére és munkavégzésére figyelemmel megrovás alkalmazását látta indokoltnak a vádlottal szemben.

A vádlott utolsó szó jogán előadta, hogy sajnálja a történeteket, azonban egy személyben nem érzi magát felelősnek a bűncselekmény elkövetésében.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartva járt el. A szükséges bizonyítást lefolytatta, a vádlott védekezését összevetette a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal. Kihallgatta a sértettet, a sértett ellátását végző orvosokat, és a bizonyítás részévé tette a szakértői véleményeket. A vádlott nem ismerte el bűnösségét, álláspontja szerint nem járt el gondatlanul. A bíróság a vádlott védekezését a bizonyítékok részévé tett egészségügyi területen működött igazságügyi szakértői testület által kijelölt eseti bizottság véleménye alapján nem fogadta el. A nyomozás során orvos-szakértők jártak el és szakvéleményeik között mutatkozó ellentmondás feloldása érdekében került sor a szakértői testület (ETT) kijelölésére. E szakértői testület megállapította, hogy a vádlott foglalkozási szabályt sértett, amikor a kórelőzményt a gyorsan változó tüneteket, illetve dopler vizsgálati leleteket a laboratóriumi leletekkel összefüggésben nem értékelte, az érsebészeti javaslatot személyesen nem kontrollálta, és ezek hiányában hozott döntést. Ez a szabályszegés a beteg egészségét, testi épségét veszélyeztette. A bizottság szerint az nem bizonyítható, hogy a korábban elvégzett műtét a maradandó fogyatékoság kialakulását biztosan kivédte volna.

A vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében állapította meg tényállását, indokolási kötelezettségének a logika szabályainak megfelelően, kellő terjedelemben eleget tett. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú ítélet mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, és azt elfogadta felülbírálata alapjául.

A Be. 351. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak. Az elsőfokú ítélet az előzőekben kifejtettek szerint megalapozott, a vádlott és védője nem hivatkoztak olyan új tényre, vagy bizonyítékokra, amely alapján a másodfokú bíróság további bizonyítási eljárás lefolytatását tartotta volna szükségesnek. E feltételek hiányában azonban a másodfokú bíróság kötve van az elsőfokú bíróság ténymegállapításaihoz a Be. 352. § (3) bekezdésében megfogalmazott felülmérlegelés tilalmára figyelemmel nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Az előzőekre figyelemmel az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A másodfokú bíróság a Btk. 2. §-ára figyelemmel a bűncselekmény elkövetésekor hatályos 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit alkalmazta figyelemmel arra, hogy az új Btk. nem teszi lehetővé a vádlott cselekményének kedvezőbb elbírálását. A jelenleg hatályos Btk. 165. §-ában írt foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétségét az új Btk. ugyanazzal a büntetési tétellel fenyegeti, mint a korábban hatályos és a Btk. egyéb rendelkezései sem teremtik meg a kedvezőbb elbírálás lehetőségét.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján helyesen állapította meg a vádlott bűnösségét az 1978. évi IV. törvény 171. § (1) bekezdésébe ütköző foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétségében.

A vádlott a foglalkozásának szabályait megsértve járt el, amikor a sértett otthonába történő útba indításáról döntött, őt személyesen nem vizsgálta, nem értékelte a már meglévő laboratóriumi leleteket, és ezzel a sértett életét, egészségét gondatlanságból közvetlen veszélynek tette ki. A vádlott ezzel maradéktalanul megvalósított az 1978.évi IV. tv. 171.§ (1) bekezdésében meghatározott bűncselekmény törvényi tényállási elemeit. Az elsőfokú bíróság helyesen a rendelkezésre álló szakértői véleményekkel egyezően állapította meg azt is, hogy a súlyosabb eredmény a sértett maradandó fogyatékoságának kialakulása azonban bizonyíthatóan nem róható fel a vádlottnak.

Az előzőekre figyelemmel a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentésére.

Az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezés sem alapos.

Az elsőfokú bíróság az általa számba vett bűnösségi körülmények alapján a vádlottal szemben inkább enyhe, mint súlyosnak tekinthető jogkövetkezményt alkalmazott, amikor az 1978. évi IV. törvény 87. § (1) bekezdés e./ pontja alapján a vádlottal szemben pénzbüntetést szabott ki. A cselekmény és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel arányban állóan határozta meg a pénzbüntetés napi tétel számát, és az egy napi tétel összege is arányos a vádlott személyi, jövedelmi viszonyaival. A másodfokú bíróság ezért nem látott lehetőséget a vádlott büntetésének enyhítésére, álláspontja szerint a védő által indítványozott megrovás intézkedés már nem lenne alkalmas a büntetési célok elérésére.

Az előzőekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának végzése a Be. 371. § (1) (3) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2014. január 8.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete jogerős és végrehajtható.

, 2014. január 8.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k. a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Karácsonyi Gabriella
tisztviselő